

انجمن‌های علمی - فنی را جدی بگیریم

مسیر تحصیلی یک جوان مستعد و فعال از زمانی که در آزمون مسابقه‌ای رشته مهندسی (کنکور سراسری)، با رنج و مشقت فراوان، قبول می‌شود به صورتی است که بعد از ورود به دانشگاه و گذراندن تعدادی درس و آزمایشگاه در یک دوره چهار ساله، کارشناس مهندسی می‌شود و باز پس از قبولی در آزمون مسابقه‌ای دیگر و گذراندن چند درس و یک پروژه در یک دوره دوساله کارشناس ارشد می‌شود و اگر نخواهد اقدام به رفتن خارج کند و از پس کنکور گزینشی سنجش برآید وارد دوره دکترا شده و بعد از یک دوره چهار ساله دیگر به اخذ درجه دکترای مهندسی نایل می‌گردد. این جوان در تمام این دوره‌ها بیشتر به فکر درس و نمره و قبولی در آزمون‌هاست و بعد از آن هم جذب در بازار کار و یا تفریباتی برای رفتن به خارج از کشور. فقط درصد بسیار کمی از دانشجویان در دوران تحصیل خود به انجمن‌های حرفه‌ای فکر می‌کنند و یا فعالیتی در این انجمن‌ها انجام می‌دهند و شاید در تمام این دوران که در نهایت می‌تواند ۱۰ تا ۱۲ سال هم طول بکشد، به فکر عضویت در یکی از این انجمن‌ها نمی‌افتند چرا که آمار اعضای دانشجویی انجمن‌های علمی- فنی حکایت از این دارد که فقط حدود یک درصد از دانشجویان، عضو انجمن‌های حرفه‌ای خود هستند. اگر بخواهیم به دنبال علت بگردیم شاید عدم توجه خود اعضای هیأت علمی به انجمن‌های حرفه‌ای باعث بی‌علاقگی دانشجویان باشد. در محیط‌های صنعتی نیز اوضاع بهمین روال است. از مهندس صفر تازه استخدام شده تا مدیرعامل با سابقه و تجربه، خیلی کم در فضای انجمن‌های علمی قرار می‌گیرند و به ندرت داوطلب ارتباط با این انجمن‌ها می‌باشند.

سازمان‌های دولتی هم اگر در فشارهای اخلاقی قرار نگیرند چندان تمایلی به ایجاد ارتباط با انجمن‌های علمی نشان نمی‌دهند. شاید فقط متولی این انجمن‌ها یعنی وزارت علوم، تحقیقات و فناوری آن هم به برکت دبیر فعال^۱ کمیسیون انجمن‌های علمی در دو سال اخیر در تلاش بوده است که به نحوی این انجمن‌ها در فضای علمی و صنعتی و برنامه‌ریزی کشور نقشی، حتی کمرنگ، داشته باشند. هیأت مدیره این انجمن‌ها نیز در فضای مرده و بی حال مجمع عمومی که معمولاً با شرکت تعداد اندکی از اعضا تشکیل می‌شود و باز عموماً با فشار و تحمیل سایرین تن به پذیرش کاندیداتوری می‌دهند انتخاب می‌شوند. طبیعتاً سهم این چنین اعضای هیأت مدیره در اعتلای انجمن‌ها بسیار ناچیز بوده و بیشترین هنرشان شرکت در جلسات ماهانه هیأت مدیره‌هاست. بیچاره یک دبیر است که باید این فضای مرده را جان بخشد و با سیلی صورت انجمن را سرخ نگهدارد.

آیا برآستی انجمن‌های علمی- مهندسی ما باید به این صورت باشد که هست: دانشجو بیگانه، استاد بیگانه، کارشناس و متخصص صنعت بیگانه و نهایتاً مدیران و برنامه‌ریزان بخش‌های آموزشی و صنعتی نیز بیگانه.

به نظر شما "به کجای این شب تیره بیاویزیم قباي ژنده خود را". لطفاً نظرات و پیشنهادهای خود را برای اعتلای هرچه بیشتر انجمن‌ها برای نشریه ارسال فرمایید.

جلال شاپگان
سر دبیر نشریه

۱. خوب است ذکر شود که این را به حساب تعریف و تعارف و احتمالاً نان قرض دادن به دبیر کمیسیون انجمن‌های علمی نگذاریم که متأسفانه به نظر می‌رسد ایشان، مسئولیت دیگری را هم به عهده گرفته و احتمالاً این اقدامات تازه‌سازمان یافته بدون آبیاری بماند و خدای ناکرده به نهال خشکیده قبلی رجعت کند.